

„Ick verwacht/ met verlanghen/
 „De dood/ die ellick vreest
 „Met schricken/ te ontfanghen.
 „Maer mijn benauwde geest/
 „Die voormaels heeft geweest
 „Verheught in sotternijen/
 „Verhoopt sich te verblijen
 „Na dit mijn leven meest.”

Moeder Marretje stond achter zijn stoel in het voorvertrek. Zij luisterde. Er schemerde iets voor haar gezicht. Zij hield de hand voor de oogen. Toen

hij zweeg, herstelde zij zich snel. Met een kalmen glimlach, die alleen eene hemelsche liefde op het gelaat eener moeder tooveren kan, ook als het hart van bitteren weedom ineenkrimpt, zei ze:

— „Al wel, Gerbrand! je meugt zoo straf niet zitten te dichten!”

— „Neen, bylo! praat zoo niet, moeder! Ik ben heel wel te passe! Van daag heb ik nog aan Madalena gedacht. Zoolang ik leef, zal ik over haar peinzen. Ik zal haar nooit vergeten, noch begeben. Het hylik is, leider! al voor lang klaar, dat is certain! Zij leeft nu tot Napels of tot Rommen! Wist ik het maar!”

Moeder Marretje was verbaasd over de opgewektheid, waarmeê Gerbrand sprak. Het

....een schets van eene boetende Magdalena met een doodshoofd....

scheen of hij geen spoor van bitterheid over zijne teleurstelling meer gevoelde.

— „Je bent nu zoo rustig van gemoed, Gerbrand! Peis niet meer aan haar!”

Zij stond naast hem. Zij legde de magere hand op zijn schouder, en beschouwde met bitteren weedom het vervallen gelaat van haar zoon.